

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 436/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 6197/2015, Rvp 6198/2015, Rvp 6199/2015, Rvp 6200/2015, Rvp 6201/2015 a Rvp 6202/2015, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 NcC 4/2015 zo 4. marca 2015 (Rvp 6197/2015), sp. zn. 2 NcC 5/2015 z 2. marca 2015 (Rvp 6198/2015), sp. zn. 15 NcC 5/2015 z 25. februára 2015 (Rvp 6199/2015), sp. zn. 1 NcC 4/2015 zo 17. februára 2015 (Rvp 6200/2015), sp. zn. 3 NcC 5/2015 zo 4. marca 2015 (Rvp 6201/2015), sp. zn. 18 NcC 5/2015 z 2. marca 2015 (Rvp 6202/2015), a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 6197/2015, Rvp 6198/2015, Rvp 6199/2015, Rvp 6200/2015, Rvp 6201/2015 a Rvp 6202/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 6197/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 30. apríla 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktoré sú uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia (spolu ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“). Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol o nevyhlúčení sudcov súdov prvého stupňa z rozhodovania vecí sťažovateľky, v ktorých sa žalobami doručenými súdom prvého stupňa domáha voči týmto súdom náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

Sťažnosti sú z hľadiska v nich popísaného skutkového a právneho stavu, ako aj sťažnostnej argumentácie sťažovateľky v zásade identické s veľkým množstvom predchádzajúcich sťažností sťažovateľky, o ktorých už ústavný súd právoplatne rozhodol; ide napr. o uznesenia, I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 alebo sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013 atď. Ústavný súd preto nepovažuje za potrebné opakovane popisovať skutkový stav a právnu argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v sťažnostiach, o ktorých rozhoduje v tomto konaní.

Sťažovateľka v sťažnostiach, ktoré sú predmetom tohto konania, reaguje aj na predchádzajúce rozhodnutia ústavného súdu o jej porovnateľných sťažnostiach, konkrétne analyzuje uznesenie sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti odmietnuté z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie. Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie poukazuje na konania vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v rámci ktorých ústavný súd vecne preskúmaval sťažnosťami iných sťažovateľov napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov o námietkach zaujatosti sudcov. Sťažovateľka namieta, že ústavný súd rozhodovaciú prax uplatnenú v označených veciach bez akéhokoľvek zdôvodnenia prelomil, a to len v jej prípade. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje aj na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom je vyslovený tento právny názor: *„Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodol o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu...“* Sťažovateľka vo svojich sťažnostiach taktiež poukazuje na to, že *„v skutkovo a právne rovnakých veciach“* podala dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 8 Cdo 83/2013 z 26. februára 2014 tak, že dovolacie konanie zastavil v podstate z dôvodu, že *„proti takému rozhodnutiu (o vylúčení sudcov príslušného súdu, pozn.) zákon nepripúšťa žiadny opravný prostriedok, teda ani dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok účastníka“*.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví, že napadnutými uzneseniami krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tieto uznesenia zrušil, veci vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka sa taktiež domáha, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej

len „zákon o ústavnom súde“) v súvislosti s rozhodovaním o jej sťažnostiach „vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa užho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom predbežného prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť účastníkov konania, t. j. sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorého rozhodnutiam sťažnosti smerujú, ústavný súd rozhodol, aplikujúc označené právne normy, o ich spojení na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu

Ústavný súd po preskúmaní obsahu sťažností vedených pod spisovými značkami: Rvp 6197/2015, Rvp 6198/2015, Rvp 6199/2015, Rvp 6200/2015, Rvp 6201/2015 a Rvp 6202/2015, ktoré smerujú proti v záhlaví tohto rozhodnutia označeným uzneseniam krajského súdu (opätovne), konštatuje, že je v nich použitá identická argumentácia ako vo veľkom množstve predchádzajúcich sťažností sťažovateľky. Ústavný súd o týchto sťažnostiach, v ktorých sťažovateľka taktiež namietala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z., už právoplatne viackrát rozhodol.

Vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach ústavný súd všetky porovnateľné sťažnosti sťažovateľky odmietol pri predbežnom prerokovaní pre nedostatok svojej právomoci argumentujúc, že závažné procesné pochybenia, ku ktorým nepochybne patrí aj porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, zakladajú dôvod na podanie odvolania (§ 201 a nasl. OSP) a následne príp. aj podanie dovolania [§ 237 písm. g) OSP], o ktorých sú oprávnené a aj povinné rozhodnúť všeobecné súdy (odvolací súd, resp. najvyšší súd ako dovolací súd), čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa právneho názoru najvyššieho súdu

vyjadreného v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 20/97 a sp. zn. 8 Cdo 83/2013 citovaných v časti I tohto uznesenia ústavný súd poznamenáva, že tento nie je v rozpore s právnymi názormi ústavného súdu. Ústavný súd totiž nikdy netvrdil, že proti rozhodnutiu nadriadeného súdu o námietkach zaujatosti smerujúcich proti sudcom podriadeného súdu možno podať odvolanie, resp. dovolanie. Tieto opravné prostriedky má ale sťažovateľka k dispozícii vo vzťahu k rozhodnutiam súdov prvého stupňa, resp. odvolacích súdov vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiam o jej žalobách o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nemá dôvod spochybňovať svoje predchádzajúce rozhodnutia o v zásade identických sťažnostiach sťažovateľky (napr. sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013, m. m. tiež napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013), ktorými rozhodol o ich odmietnutí z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu. Keďže neexistujú dôvody na korekciu právnych záverov vyslovených v doterajšej ustálenej judikatúre ústavného súdu, ústavný súd, aplikujúc zásadu hospodárnosti, považuje za dostatočné v podrobnostiach poukázať na svoju argumentáciu vyjadrenú v označených uzneseniach, ktorými boli predchádzajúce porovnateľné sťažnosti sťažovateľky odmietnuté.

Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petitoch týchto sťažností.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016